

CUPRINS

Omul cu chip de ceață	5
Pe gaura cheii	II
Magnetism	2I
Un salt din zgârie-nori	29
O noapte la Grădina Zoologică	38
Imaginarium	44
Hoțul de vise	55
Johnny Fantomă	7I
Un înger de băiat	79
Memoriile Domnului Roșu	87
O fotografie din Rai	98
Omulevolutează	IO2
45 °C	IO6
Jucătorii de snooker	III
Mușuroiul de furnici	II6
Un cap plin de șerpi	I2I
Neica Nimeni	I29
Alb-negru și pe mut	I34
Într-un punct mort	I40
Scările rulante	I46

MEMORIILE DOMNULUI ROȘU

CĂRȚILE • ARVEN

© 2015 Celestin Cheran
© 2015 Herg Benet Publishers

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2015 The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHERAN, CELESTIN
Memoriile domnului Roșu / Celestin Cheran. -
București : Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-8530-98-7

821.135.1-32

Tipărit în România

OMUL CU CHIP DE CEAȚĂ

Prima dată l-am văzut în troleu. Gândurile se năpustiseră toate asupra mea ca o hoardă de barbari. Simțeam în gură gust de cenușă. Voiam să le închid porțile. Mi-am scuturat tare capul și m-am întors. Atunci l-am văzut, oarecum. Stătea pe scaun, cu mâinile pe genunchi, pe rândul din spate. Mi-a trezit interesul faptul că nu părea să se miște deloc. Am căzut într-o meditație inutilă pentru câteva momente bune, iar mai apoi m-am uitat continuu la el. Pur și simplu nu-i vedeam chipul. Nu puteam să-i disting trăsăturile feței. Nu-i vedeam fața în sine. Am făcut ochii mari și i-am frecat puternic. Îl cercetam cu privirea fără niciun rezultat. Ce absurditate dulce-amăruie! A coborât. M-am luat după el. Puteam să-l urmăresc în liniște, fără să trezesc bănuieli, căci mergeam pe un bulevard mare. S-a oprit, și-a cumpărat un ziar și o cafea. S-a așezat pe o bancă, răsfoind stirile cu lentoare, sorbind pierdut din

cafea. Stăteam față-n-față. Mă holbam la el ca un tâmpit. M-am uitat la propriile mâini. Am rotit capul de jur împrejur. Vedeam totul foarte clar, doar imaginea lui mă tulbura. Chipul său învolburat mă făcea să mă simt la rîndul meu nesigur. Mă gândeam cum să-l abordez. Ce anume să-i spun. Că mă intrigă chipul său atît de îndepărtat? Chipul său, ca o insulă scufundată în mare? Putea de altfel să mă privească și n-aș fi putut să-mi dau seama. Îmi venea să-l iau la palme și să-l trezesc la viață, la realitate, la suprafața lucrurilor, acolo unde existăm toți. Se ridică, aruncă ziarul la gunoi și se îndreptă spre o librărie. M-am luat imediat după el. A intrat. A cumpărat două cărți. A ieșit. Totuși, am remarcat că ceilalți se comportau obișnuit, nicio suspiciune din partea lor. Deci problema putea să fie la mine. Adică doar eu îl vedeam astfel. Trebuie să intru în discuție cu el. Să-i ascult cuvintele. Să-i simt prezența orișicum. Doar că, în tot timpul ăsta în care m-am gândit, am rămas pironit locului și l-am pierdut din vedere. Dispăruse. M-am întors acasă dezorientat, cu acel simț acut că mi-am pierdut busola într-o mulțime ca o smoală. Ceva neclar și irezistibil mocnea în mine. Nu sufeream

această incertitudine. Știam că trebuia să dau cumva de el și să încerc să-l abordez. Să-l scot din ceață. Să-l scot la lumină. Să iau măcar un șmirghel și să-i curăț fața. Cel mai mult mă frustra faptul că nu puteam să interpretez nimic. Încercam să-mi amintesc ceva, orice, și nu reușeam. Măcar să fi avut o cicatrice pe obraz, o pată Rorschach pe frunte, o gaură în nas, o aluniță deasupra buzei, o mâzgălitură în loc de gură, doar atât, și aș fi putut dormi în liniște. M-am zvârcolit în mine timp de două săptămâni. Aveam coșmaruri fără să visez nimic, nu îmi aminteam decât o lipsă ce mă amenința.

În rest, chestiuni de zi cu zi, dureri surde, pete de cafea pe fața de masă, tabieturi și tabuuri, toate conveneau într-un fel sau altul. M-am decis să merg la teatru, să mă mai destind, să mai uit. Din nefericire, piesa era despre un explorator pierdut în Oceanul Pacific care a ajuns conducător peste un trib. Era un du-te-vino de măști, dansuri și țipete. O bogăție de simboluri și o sărăcie de semnificații. Totuși, puteam recunoaște aici oameni prefăcându-se să aibă un chip. Am ieșit scârbit de la teatru și am luat mecanic metroul spre casă. Acolo am plonjat fără voia mea în ceață. Omul cu

chipul de ceață era în metrou. Stătea în picioare și probabil se uita la cei din metrou, se uita prin ei, se uita în gol. Dracu' știe, și poate nici el. Niciun mușchi pe fețele călătorilor. Toți erau orbi. Sau aveam eu o pată insesizabilă pe creier; un lapsus existențial. L-am văzut cum coboară grăbit. L-am văzut picioarele, spatele, mâinile, și în loc de cap o urmă de gumă de șters în aer. Fără voia mea, am țâșnit din metrou. Eram pe urmele sale. Îmi simțeam cum transpirația chipului lasă urme vagi în aer. Bruscuț, s-a întors spre mine, cred că s-a uitat țintă la mine, după care a rupt-o la fugă. Am rămas pe loc o clipă și m-am pus în mișcare. Mi-am pus în mișcare mușchii și dorința de a afla. Fugea bine de tot. În timp ce-l urmăream, simțeam senzații contradictorii năvălind în mine, luându-se la bătaie, cotropindu-mă de-a dreptul. Senzații de gheață pe șira spinării, ace în vârful degetelor și pulsul ca o cârtiță săpând adânc prin mine. O luase abil pe străduțe. Voia să-și piardă urma, să-și piardă chipul. Iar eu credeam că am să-l pierd dintr-un moment într-altul. Adevărul era că obosisem, dar adrenalina și curiozitatea m-au împins înainte. A cotit. Am luat și eu colțul. Stătea în fața mea

în întuneric. Umbra i se scurgea pe troturar ca o baltă de benzină. Chipul arăta ca un onix zgâriat. Respira greu, vizibil afectat de efortul depus. Nu mai avea unde să fugă. Nu se mai putea ascunde de mine. Doar chipul său se pierduse undeva în timp și spațiu. Chipul său ca o nebuloasă. Ce va avea să-mi declare? Năucit, i-am spus: *Nu te pot vedea*. Nimic. Am continuat: *De ce dracu' nu te pot vedea? Chiar vrei să mă vezi? Da. Atunci urmează-mă.*

Se pare că eram aproape de casa sa. Am urcat cu liftul. Îi simțeam respirația întretăiată ce venea dintr-un cap șters de un corector fantastic. M-a poftit la el în apartament. *Vrei un ceai? Da, desigur.* Camera era călduroasă. Afară începuse ploaia. Mă bucuram că nu eram acolo. Ceaiul se dovedise a fi o idee bună. Ne-am băut în tăcere ceaiurile, refăcându-ne puterile, întorcând pe toate fețele răspunsurile și întrebările. Am tăcut amândoi o bucată de timp și am mestecat această bucată de timp ca pe o pâine goală după o zi lungă de muncă. A dat drumul la muzică.

Un confort neașteptat se stabilise între noi. Dintr-odată, aș fi vrut să mă întind pe covorul moale și să mă culc. Aș fi vrut să-l

visez, și în vis să-i văd chipul. Să dialogăm doar din priviri, să ne facem cu ochiul. *Hai să mă vezi în oglindă.* Am acceptat fără niciun fel de reținere, deși eram îngrozit. Inima-mi devenise un trib din Amazon. Mâinile îmi tremurau. Încurcat, am pășit în baie. Culmea, îl vedeam perfect în oglindă. Purta mustață și cioc. Părul, un pic dat pe spate, făcea ușoare valuri. O aluniță sub sprânceana dreapta. Ochi mari și verzi. Pomeți puternici. Un sentiment de familiaritate mă cuprinse dintr-odată. Semăna cu mine, la o vârstă ceva mai înaintată. M-am albit la față. *Semeni cu mine.* A dat din cap. *Da, iar înainte și eu te vedeam ca-n ceață.* Am rămas amândoi tăcuți și absorbiți în fața oglinzii, uitându-ne unul la celălalt.

PE GAURA CHEII

Când treceai pe lângă apartamentul său, simțeai un miros amestecat de cafea, tabac și drojdie. În ultimul timp, locatarii clădirii îl văzuseră, poate, de 5, 6 ori. Toți îl știau ca pe un inginer bun, un om cu suflet mare, un bărbat foarte înalt, cu părul lung, în valuri, negru ca pana corbului, cu ochii de un verde metalic. Copiii erau fascinați și înspăimântați de el, în același timp. Îi băteau la ușă, iar apoi urcau în fugă scările la etajul următor, îi aruncau cu pietricele în geam, cu mingi de tenis înmuiate în vopsea, îi puneau pocnitori sub preș de Anul Nou, dar nu aveau curajul să rămână în fața ușii și să-l colinde. Odată omorâseră un șobolan și-l legaseră de coadă de mânerul ușii. În urma acestei isprave, câțiva dintrei ei se aleseseră cu o mamă de bătaie, dar asta nu-i deranjase prea mult. Ceea ce-i mira continuu era lipsa de reacție a acestui om, acestui domn inginer Herman, după cum stătea scris pe plăcuța de pe ușă. Era

străin, neamț, deși era, cică, brunet. Dar, cu siguranță, era posac. Părinții le tot spuneau să-l lase în pace, că e bătrân, bolnav și singur. Nu știau dacă e neapărat bolnav, dar rămăsese de vreo 20 de ani văduv. Soția sa Beatrice murise de cancer la 45 de ani, iar de atunci ieșise în societate tot mai rar. Nu avusese mulți prieteni, așa că doar câțiva vecini și colegi de lucru mai trecuseră pe la el în primii doi ani de la moartea soției, dar el îi întâmpina întotdeauna cu tăcere. Casa sa era un chip al tristeții. Cu timpul, nimeni nu mai găsisese vreo scuză să-l viziteze, și el a putut să se afunde în singurătate. Ieșise la pensie de vreo câțiva ani. Avea o nepoată, Adela, care se ocupa de cumpărături, aducându-i o dată la două săptămâni de mâncare, ziare, reviste, discuri de muzică. Tot ea se ocupa și de plata taxelor. Herman stătea toată ziua în casă și asculta încet muzică. Ceea ce nu știau însă locatarii era că el, deși renunțase la lume, nu renunțase întru totul la ei. Practica sa obișnuită era aceea de a-i spiona pe gaura cheii, pe care trebuia să o desfunde din când în când cu o andrea, din cauza inventivității copiilor. Dar copiii începuseră să cam plece pe la facultăți, în alte orașe, se mutaseră cu serviciul sau se

căsătoriseră, iar pe el nu-l mai deranja nimeni. Putea să-și exercite în liniște obiceiul obscur de a trage cu ochiul pe gaura cheii. Viața sa devenise un cinematograful monoton de umbre, lumini, praf, pantofi, genți, fuste și uneori chipuri. Căci nu reușea decât rareori să vadă fețele oamenilor, gaura cheii venindu-i undeva deasupra rotulei, iar el trebuia să se lase în genunchi și să-și aplece mult capul pentru a putea privi. Ușa sa avea vizieră, dar fusese colorată cu spray negru, iar gaura cheii îl făcea să se simtă mai în siguranță. Stătea nemișcat și se uita ore întregi pe gaura cheii, deși majoritatea locatarilor erau plecați la muncă, iar în clădirea imensă de 100 de apartamente nu se întâmpla absolut nimic, în afară de trecerea ireversibilă a timpului. Stătea pe brânci și mânca nuci, stafide, cozonac, fructe și iaurt. Bea neobosit câteva cești mari de ceai și cafea pe zi. Renunțase imediat după moartea soției la carne și, oarecum, la religie, căci nu se mai ruga deloc. În mod bizar, nu avea pisici, câini sau șoareci care să-i țină companie. Adela îi lăsa răbdătoare pungile cu nevoile sale minime la ușă. Uneori o poftea înăuntru și-i oferea o cană cu ceai, dar nu-i spunea decât un mulțumesc slab

pentru faptul că venise, deși știa că vine întotdeauna, sau se scuza în mod jalnic că nu o auzise data trecută. Cuvintele deveniseră pentru el niște pietre pe care le arunca de colo-colo, jucându-se șotron de unul singur și la întâmplare. Uneori, îi vorbea nepoatei în germană, deși ea nu înțelegea o boabă. Atunci vorbea cel mai mult uitându-se pierdut pe pereți sau pe venele groase de pe mâini. Bătrânul Herman suferea de vreo trei ani de insomnie, pe care o înșela făcând rebusuri, sudoku sau citind cărți, în special jurnale. Migrenele erau musafiri comuni. Pereții săi erau decorați cu pete de cafea, grăsime și citate din cărți. Își improvizase o cutie din carton și cearceafuri, cu o pătură și o pernă, pe care o instalase ca o mică insulă la ușa de la intrare. Holul era destul de strâmt și nu putea să se odihnească decât stând chircit. Poziția inconfortabilă îi adunase umerii și-i încovoiasse spatele, și arăta precum un vultur bătrân căutând tăcut resturi sau rosturi de ciugulit între zidurile solitudinii sale. Vederea nu-i slăbise, iar ochiul drept se mulase perfect pe gaura cheii, căpătase forma ei și-l proiecta plictisitor în îngusta, fragmentara lume de afară. Înainte, pe coridor copiii fugeau, țipau